

Gender Bender Festival – Bologna

Nejsem žádný expert ani fanoušek tanečního umění, takže to, co zde píši, není recenzí na baletní představení.

Přesto však cítím nutkání napsat něco o představení dávaném na závěr 13. Mezinárodního festivalu Gender Bender.

Pět tanečníků pěti různých národností uvedlo na scénu jásavé, ironické, i poněkud tajemné choreografické představení, jež až na samém konci – který je ohromující – odhaluje vlastní téma svého vyprávění: násilnické sklony mužů.

Jedná se o epizodu z černé kroniky - příběh se udál v Sao Paulo, v Brazílii, a na něm je vystavěno celé probírání kořenů násilí, je zde propírána naše mužská podstata, tedy identita muže charakterizovaná jeho dominantními choutkami.

Nejde tu jen o náhodný případ násilí, jež je vlastní mužské přirozenosti – a já dodávám heterosexuální. Jde o ambiciózní úvahu, která nás přivádí bez dalších průtahů až k samým kořenům patriarchátu a dnešní naší doby.

Choreografové Jozef Fruček a Linda Kapetanea vytvořili zasvěcené divadlo s výběrem tanečníků, kteří kromě toho, že jsou profesionálně výborní, projevují především svou smyslnost. Je to vzrušující prvek, který se snaží naznačit, že násilí nelze jen povrchně odmítat. Vždyť všichni do jisté míry pocítujeme určitou rozkoš z násilí.

Vzrušení, které se zmocňuje diváka, však zde nekončí. Příběh z černé kroniky, o který se jedná, je zaměřen na vypuknutí rvačky, kdy je obětí bezbranný člověk, ležící na zemi a už mrtvý, a na přítomnost náhodných diváků, kteří nehnou prstem, aby zasáhli. Při představení hraje roli "pasivních diváků" publikum, kterému se vlastně klade nevyšlovená otázka, mravní imperativ, na který nelze neodpovědět a který mě vede k tomu, abych napsal: "Proč něco neuděláš?"

Otázka násilí a, jak je vidět, kritika jako divadelní cíl, zaměřená na formy divadelního představení, které je sdíleno herci/tanečníky, jež jednájí a mlčícím publikem, které nehnutě přihlíží.

Choreografové Jozef Fruček a Linda Kapetanea se dle mého názoru snaží naznačit, že představení uvádí na scénu nás všechny, bez výjimky. Nelze tu nikoho vyloučit. Je to spolupachatelství.

Úžasné.

***

Díky Festivalu za tuto perlu, kterou bych jinak nemohl nikdy objevit, díky centru Cassero LGBT, bez něhož by se festival nekonal, díky divadlu Teatro di Vita, které mu poskytlo prostory, díky kolektivu, který dřel jako málokdo, se zaujetím a s neoddiskutovatelnou profesionalitou.

I Emotikona heart you.

Maurizio Cecconi